

ש מעתא למיקתא

גליון נ"ז - פ' בהר ה'תשע"א / קהילת "חניכי הישיבות" - רמות ב'

הסופר ספה"ע כהוגן ותכ"ד חזר וספר שלא כהוגן האם יצא ידי חובתו

קיי"ל **בנדרים** (טז.) "תוך כדי דבור כדבור דמיי" חוץ ממגדף ועובד ע"ז ומקדש ומגרש. [לדעת ר"ת (תוס' ב"ק עא. ד"ה כ"ז) זו תקנת חכמים. אולם הר"ן (נדרים טז) דחה דבריו משום דכי ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה בקום ועשה. ועיין **בריטב"א** (נדרים טז: ד"ה אבל) דחכמים גילו דתכ"ד מהני כי שפתותיו של אדם מרחשן בזמן תכ"ד, ואכמ"ל].

והנה שיעור תוך כדי דיבור תלוי במחלוקת. לדעת **הש"ך** (י"ד סי' ט"ז ו' ס"ק ו') הוא כדי שאילת תלמיד לרב והיינו "שלום עליך רבי" [וכן הוא **ברמב"ם** (שבועות פ"ב ה"ז). ואע"פ שבגמ' (ב"ק עג:) איתא 'שלום עליך רבי ומורי', ע"כ גירסא אחרת היה לפניו. וכ"כ **הרע"א** (י"ד סי' תב על סעי' יז)]. אבל דעת **הט"ז** (או"ח סי' תקפ"ב ס"ק ג) דהוא 'שלום עליך רבי ומורי', [וכן הוא **בנמק"י** (נדרים על ע"ד טז)].

ועיין **במ"ב** (סי' תקפ"ב ס"ק ז, וסי' ר"ו ס"ק יב) שנקט כדעת הש"ך ודעימיה שהוא ג' תיבות. **ובשד"ח** (בבליים ה"ת סוף כלל ח) כ' בשם יבשר טוב (סכ"א) דמסתבר דשיעור זמן אמירת התיבות תלוי בכל אדם].

אולם **המ"ב** (סי' רסז ס"ק ט) פסק בענין ברכת השכיבונו בליל שבת, דמי ששכח ואמר "שומר עמו ישראל" תחת "הפורש סוכת שלום", אם נזכר תכ"ד יאמר מיד תיבת לעד הפרוש וכו' ואם שהה כדי שיאמר "שלום עליך רבי ומורי" א"צ לאמרו וא"צ לחזור.

וע"כ צ"ל דשיטת הט"ז (דשיעור תכ"ד הוא ד' תיבות) אינה שיטה דחוויה, ולכן ככה"ג שממה נפשך אינו מפסיד דאם לא תיקן אינו חוזר, כתב **המ"ב** שיתקן עד כדי שיעור ד' תיבות, ודו"ק. [אלא שאכתי קשה שהרי **המ"ב** (סי' קכ"ד ס"ק לד) הביא את המחלוקת בשיעור תכ"ד לענין איסור עניית אמן יתומה, ולא הכריע בזה. אלא דאפשר שלא הכריע בזה כי **בביאור הלכה** (שם ד"ה חיד שכלה) פקפק על דין זה דאפשר דאין זה תלוי בשיעור של תכ"ד כמבואר באבודרהם שהוא מקור הדין דשם].

מעתה יש לדון במי שספר ספירת העומר כהוגן, וחזר תכ"ד וספר שלא כהוגן, משום שחשב שטעה מתחילה, האם נימא דאעפ"כ יצא ידי חובתו, דתכ"ד מהני רק לתקן ולא לקלקל או דילמא לא שנה וע"כ לא יצא. [ואפשר דספק זה שייך דוקא אם נימא דתכ"ד עוקר דיבור הראשון, כדעת **הנשמת אדם** (ככל כד אות א) **והשואל ומשיב** (מ' חמ"י סס"י נב ד"ה והנה בשנת). אולם עיין **בשד"ח** (בבליים מ"ה התי"ו כלל ח אות יג) שכתב שתכ"ד אינו מגיה אלא מפרש. ועיין].

ולכאורה נראה שחזרה לקלקול הוי חזרה, לפי מש"כ **הר"ן** (נדרים טז) שהטעם שמהני תכ"ד הוא משום שכשאדם עושה לא בגמר דעתו הוא עושה ודעתו שיכול לחזור בו תוך כדי דבור. ואי"כ י"ל דכיון דעתה החליט לסיים בדבור זה אע"פ שאינו אלא טעות מהני תכ"ד אף לקלקל. [וכן י"ל לפי מש"כ **הריטב"א** (נדרים טז: ד"ה אבל נמצא) שהטעם של תכ"ד הוא משום שאמרו חכמים שכדי שיעור זה רחושי מרחשן שפוותיה דבור ראשון וקאלו הוא מדבר עדיין].

שו"מ **בדעת תורה** (סי' קיד טע"ו ו בהגהת נכדו) שהביא מעשה שהיה במי שעמד בימות הגשמים וטעה וחשב שימות החמה המה ואחרי שאמר מוריד הגשם חזר מיד תכ"ד והתחיל אתה גבור לעולם ה' וכו' ולא הזכיר טל כמנהג יושבי חו"ל וגמר תפלתו. והסתפק שם אם יצא דאפשר דלא אמרינן תכ"ד גם לקלקל.

ועיני"ש שתלה נידון זה בדברי **הרמב"ן** (מלחמת ה' ספ"ק דברכות ו: ברי"ף ד"ה אמר הכותב) שביאר ספק הגמ' בברכות (יב.) בפתח על דעת לברך שהכל וסיים כהוגן וטעה וחזר בו וסיים בורא פרי הגפן, האם אזלינן אחר עיקר הברכה ויצא שכבר השלים ברכתו כהלכה וחזרה בטעות שחזר וסיים שלא כראוי לא הוי חזרה לפסלה או דילמא אפילו בזו בתר חתימה אזלינן ולא יצא, ע"כ ונעיני"ש שהביא מחלקים שאין הנידון דומה לראיה כי שם עקר בפירוש מה שאמר בתחלה משא"כ בני"ד שלא לקלקל בפירושו. שו"מ שכן דעת **הגר"ח קניבסקי שליט"א** (זאת הברכה עמ' 340 אות טו) שאם בירך וסיים ברכתו כהוגן ושוב חזר בו תכ"ד שלא כהוגן מ"מ עקירה בטעות לא הוי עקירה והוכיח כן מדברי הרמב"ן הני"ל].

יוצא שהדבר תלוי בספק, ואי"כ בני"ד לכתח"י יחזור ויספור (בלי ברכה) שמא לא יצא ידי"ח. אולם באמת מדברי הרמב"ן ליכא ראייה לנד"ד דשאני ברכה דכיון שכבר 'חלה' י"ל דלא מהני לה תיקון, וע"כ מסתפקת הגמ' דלא מועיל תכ"ד [וכן מצאתי **בנשמת אדם** (ככל כד אות א)], משא"כ בענין ספה"מ אכתי י"ל דשייך בו תכ"ד אף לקלקל [ולפי"ז ליכא ראייה מדברי הרמב"ן אף לנידון של הדעי"ת, כי יש לחלק דשאני התם שהחזרה היא באמצע ברכה, וע"כ י"ל דכיון דאכתי לא חלה אפשר דאמרינן תכ"ד לקלקל. וכן לפי"ז אין להביא ראייה לנד"ד **מהמ"ב** (מ"ו ס"ק כ), ודו"ק].

אלא דשו"מ **בשו"ת בית שלמה** (בהגהות מ"ב המחבר או"ח סי' ה אות א) שכתב ע"פ דברי הר"ן הני"ל דהיכא דהוי עקירה בטעות קם ליה דיבור הראשון. וע"כ דס"ל שכוונת הר"ן שלא גמר בדעתו אלא שיוכל לחזור בו ולתקן ולא לחזור ולקלקל.

וכן דעת **הגרשז"א צ"ל** (הליכות שלמה פסח פ"א אות ה ובהגה) דמי שספר ספירת העומר כהוגן וסבר שטעה וחזר בו תכ"ד וספר שלא כהוגן "מסתבר" שיצא בספירתו הראשונה, ודו"ק.

המתארח אצל חברו, והגישו לפניו מאכל אשר הוא נזהר מלאוכלו מפני איזה חשש, כיצד ינהג

כתב **הרדב"ז** [ח"ד סי' רצ"ו - תשובה אלף ס"ח] שאלת ממני ידידי אודיעך דעתי במה שהחמירו קצת החכמים שלא לאכול משחיטת מקצת שוחטי הקהל יצ"ו מפני שאינם נזהרים או מפני שיצאת טרפה מתחת ידם, וכשמזמן אותם אחד מבעלי הבתים חוששין אפילו לגיעולי הכלים ומגעילים אותם, אם מחויבים הם אפי' לדעתם אם לא וכו'.

נראה לענ"ד שלא היה להם לחוש לגיעולי הכלים אפי' לפי שיטתם מכמה טעמים, חדא דאפי' לפי דעתם רוב טבחי העיר כשרים הם וכו', ותו דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הם, ותו דאפי' מאותו שיצאת נבילה מתחת ידו לדעתם מותרים לאכול משחיטתו שאם באותו הפעם לא שחט יפה בפעמים אחרות שחט יפה כיון שהוא בקי וכו', ותו דטעמו ולא ממשו קימ"ל שהוא מדרבנן, ותו דסתם כלים אינם בני יומן יניהו ונטל"פ הוא וכו'.

ועוד יש לומר בזה משום לא ישנה אדם מפני המחלוקת, וכתב הריטב"א ז"ל בשם רבותיו ז"ל כי בדבר שאין האיסור מבורר ולא מוכרע לא ישנה מפני המחלוקת, ויותר טוב היה לאלו המחמירים שלא ילכו לשום בית שיזמינו אותו וישמו תואנה ממה שיגעילו את כליהם ולשוויניהו ככותאי או כאחד מעמי הארץ וכו'. וכך אני עושה כי אני מחמיר על עצמי שלא לאכול הבי"ד ינגאן משום ודאי ערלה, לפי שכן הוא כפי מה ששאלתי את פי הגננין וכן נמצא כתוב בספר כפתור ופרח, ואפילו הכי איני נמנע מלאכול אצל בעלי בתים אעפ"י שאני יודע בודאי שאוכלין הבי"ד ינגאן וכו'. וכתבתי לך זה כדי שתבין שהדברים שאדם מחמיר על עצמו ואחרים נהגו בו היתר ואין איסורו מבורר אין עלינו לשנות מנהגם. וכל שכן שלא להגעיל כליהם ולעשות אותם כעמי הארצות, אלא אם ע"כ רצה להחמיר על עצמו אפי' בכיוצא בזה יכבד וישב בביתו, שגורם למחלוקת גדולה ולשנאת חנם ולחילול השם בר מיון, והאל הטוב יכפר בעדו אמן.

וגדולה מזאת מצאנו **בזכור לאברהם** [לר' אברהם ב"ר אביגדור - או"ח סי' ל"א] שכתב וז"ל- בענין הטמנת החמין שאם החזירו ישראל בשבת אסור לכל אדם לאכול ממנו. שמעתי אומרים שראו גדולי ישראל שאעפ"י שהיו נזהרים הרבה שלא להחזיר לתנור בשבת, כשהם הולכין לבית אחרים היו אוכלין, ואעפ"י שהבעלי בתים לא היו נזהרין ומחזירין המאכלים בשבת לתנור לחממם. וכן העידו על הרב הגדול **כמהור"ר אפרים נבון זלה"ה** שסעד ביום שבת בבית א' מגבירי גדולי העיר ושמו לפניו קערה לו לבדו, שאל להגביר למה זה לי, א"ל מפני שהאדון אינו אוכל ממה שהוחם היום, והשיב הרב ואמר בביתי אני אוכל מה שאני רוצה וכאן אני אוכל ממה שאתם אוכלין. וכן ג"כ העידו מהרב **כמהור"י וילנא זלה"ה**.

והיה הדבר הזה תמוה בעיני מה ראו על ככה כיון שאסור לאכול אותו התבשיל למה היו אוכלין מפני הכבוד, עד שמצאתי טעם הדבר אז אמרתי כי לא דבר ריק הוא ואם ריק הוא ממני, כתב ה"ב"י ב"ד [סי' ק"יב] וז"ל מ"כ בתשובה אשכנזית בשם רבינו שמחה דמותר לאכול פת של גוים לנזרה עם שאינם נזהרים משום איבה, וראיתו מירושלמי דדמאי דהתיר דמאי כה"ג בשבת של פרוגמיה פי' של אסיפה כגון לסעודת מצוה ע"כ, ומיהו כתוב באותה תשובה דהיינו דוקא בפת שהוא עיקר הסעודה ואם כולם אוכלים והוא אינו אוכל איכא איבה, אבל מי שנהג איסור בחמאה ש"ג וכיוצא בה אסור לאוכלה עם מי שאינו נזהר ממנה דכמה אינשי איכא בשוקא שאין נפשם תאבה לאכול חמאה, עכ"ל ה"ב"י.

האם מותר למלוח בשר ב'סוכר'

כידוע התורה אסרה דם בהמה חיה ועוף. וכל זה כשהדם פירש מהבשר לחוץ, אבל אם לא פירש מותר [ענין שויע (י"ד ס"ג ע"ג א)], ועל כן בשר חי מותר באכילה. אבל הרוצה לאכול בשר מבושל עליו למולחו [או לצלותו] לפני הבישול [ענין שויע (י"ד ס"ג ע"ג ע"ג)] דאם לאו כן הדם פורש ושוב נכנס בחתיכה ונאסרת [ענין לבוש (רס"ט)].

ואע"פ שאיסור דם הוא איסור תורה, מ"מ חיוב המליחה או צליה לפני בישול הבשר תלוי במחלוקת ראשונים, דהא לדעת רש"י (מנחות כא. ד"ה דם שבשלו) דם שבשלו אסור מדאורייתא, אבל לפי תוס' (שם) אסור רק מדרבנן. ולמעשה דעת הש"ך (ס"ג ע"ג) דם שבשלו אסור מדרבנן, ודעת רמ"א (על הס"ז ע"ג) וכ"כ בדעת הרמ"א בביאור הגר"א (י"ד ס"ג ע"ג אות טז). וכן פסק הפרי"ח (רס"ט ע"ג), הפמ"ג (ס"ג ע"ג ס"ק ח), הנוב"י (י"ד ס"ג ע"ג), ועוד.

וכן מבואר בב"י (י"ד ס"ג ע"ג ע"ג) ק"י ד"ה וכתב בספר, וס"י ס"ד ס"ד מציאתי דס"ל שהוא מדרבנן. וכ"כ הכה"ח (ס"ג ע"ג אות א וס"ג ע"ג אות ב) בדעת הב"י [וכ"כ דלא כהפמ"ג (שפ"ד ס"ק ט) שנקט בדעת השו"ע שאסור מה"ת, וע"י בפת"י (ס"ג ע"ג ס"ק א) ובת"ס (י"ד ס"ג ע"ג ע"ג)].

מעשה יש לדון במי שאינו יכול לאכול בשר מלוח או בשר צלוי מחמת חולי וכדו', האם יש דרך אחרת להכשיר הבשר לאכילה אף ע"י בישול.

והנה בהלכות קטנות (ח"א ס"ג ר"ח) כתב דמותר למלוח קרבן בסוקאר, כי הוא מלח גמור, מעמיד הדברים זמן רב, ובעלי הכימיה אומרים שבכל יש מלח ובקנה הצוקר שמביאים ממצרים הוא מלוח קרוב לשרשו, ע"כ. [והביאו המנחת חינוך (סוף מצוה ק"ט)].

וכן בעקרי הד"ט (א"ח ס"ג י"ד אות לו) כתב דבמקום שאין מלח מותר למלוח בצוקאר"ו ואפשר שברוב פשיטותו לא דיבר בו מרן ס"י ס"ט וכן המחברים הקדמונים היו קורים הצוקאר בשם מלח, ע"כ. וכן במסגרת השלחן (קאסטילנובו י"ד ס"ג ע"ג ד"ה) כתב דהוא מוציא הדם כמו המלח. [וע"י באבני"ז (א"ח ס"ג ע"ג אות ג) שהביא בזה מח' בדברי הרופאים].

אולם בדברי חיים (י"ד ח"א ס"ג כ"ה) כתב שההלכות קטנות איירי רק לגבי קרבן בסוקר דמקיים בזה מצות ברית מלח דהוא עצמו דבר המקיים כמו מלח ממש, אבל להפליט בשר בעינין דוקא מידי שמרתיח ומחמם ובוזה יפלוט הדם לא זולת. וכן בכתב סופר (י"ד ס"ג ע"ג לו) כתב דלנו אין לנו אלא דברי חז"ל למלוח במלח, ע"כ. וכן נקט בכה"ח (ס"ג ע"ג אות ש"ב), ובשבט הלוי (ח"ב ס"ג כ"ו) דאין לצרף שיטה זו למלוח בסוכר אפילו בשעת הדוחק גדול וגם במקום חולה דילמא אתי למסרך במקום אחר.

מיהו אכתי יש לומר דבמקום דוחק, וכגון חולה שאיין בו סכנה שצריך לאכול בשר ואינו יכול לאכול צלוי או מלוח, דמותר לסמוך על "חליטה" [כלומר הכנסת הבשר ללא מליחה במים רותחים וזהו הכשרו, וע"י במ"ב (ס"ג ע"ג ת"ג ס"ק א) שחליטה היינו רותחים מרותחים רתיחה

עזה על האור] אע"פ שכבר גזרו הגאונים שאין אנו סומכים על חליטה להכשיר הבשר

משום שאין אנו בקיאים בה [ענין שויע (י"ד ס"ג ע"ג ב)], מ"מ מצינו בריטב"א (חולין ק"ג. ד"ה אמר) דחליטה מהניא מעיקר הדין אלא שאין אנו בקיאים בה, ואם שגג וחלט

מותר. [וע"י ברמ"א (ס"ג ע"ג ה) שפסק דבה"ז אין בקיאים בחליטה ואסור לצמת בחומץ וכן נוהגים ומימי בדיעבד מותר, וע"י ש"ך (ס"ג ע"ג ז). וע"י עוד בשו"ע (ס"ג ע"ג ב) בענין כבד. ואע"פ שהביאור הלכה (ס"ג ע"ג ד"ה) החמיר אף לחולה שאב"ס, מ"מ י"ל דהכא יודה דהרי דם שבשלו אינו אלא מדרבנן. ועיי"ש בפמ"ג (א"ח ס"ק ד).] וא"כ י"ל

דה"ה לכתחלה דמותר חליטת רותחים במקום דוחק כנ"ד דשעת הדוחק כדיעבד דמ"ל [ענין רמ"ע מפאנו (ס"ג ע"ג ט), יד מלאכי (ס"ג ק"ג), אג"מ (י"ד ח"א ס"ג כ"ו) ועוד] ועד"ף ממנה [ענין בב"י (א"ח ס"ג ע"ג נח ד"ה מי שהוא), ברמ"א (אע"ה קכ"ו ע"ג ד), בשבות יעקב (ח"ג ס"ג ע"ג א"ב), ועוד].

וגדולה מזו כתב המחזיק ברכה (ס"ג ע"ג אות נ"א וס"ג ע"ג אות י"ד מ"ה ומציאתי) בשם הכנה"ג דהיכן שאין מלח מצוי אם יכול לאכול צלי מוטב ואם לאו יתכנה חתיכות וירתיח קדרה עד דסליק עמואד וישליך בו נתח אחד ועוד ירתיח עד עמואד וישליך נתח אחר

ודבר זה אסור למסור לנשים ועמי הארץ, ע"כ [אלא שבב"י (י"ד ס"ג ע"ג) מוכח דחליטת חומץ מהני בכל בשר, אבל חליטת "רותחין" לא נאמרה אלא בכבד לחוד. וכן נקטו הרע"א (ס"ג ע"ג אות ד) והיד יהודה (ס"ג ע"ג ט"ז), וע"י במחז"ב (שם)]. והביאו הכה"ח (ס"ג ע"ג אות ש"ט) [וע"י במנחת יצחק (ח"ט ס"ג ע"ג

ע"ג) דהכנה"ג התייר רק אם יהא ס' נגד כל חתיכה וחתיכה, אולם אין דבריו מוכרחים ד"ל שצריך חתיכות קטנות כדי שלא יצננו המים. וכן נ"י מדברי הש"ש"כ והשבט הלוי לקמן בסמוך שלא כתבו תנאי זה].

וכן בשמירת שבת כהלכתה (פ"ח אות פ"ג) כתב שאם ע"פ פקודת הרופא אין למלוח את הבשר יש להקל ע"י חליטה [ושמעתי מהגרשז"א דטוב שישתמש בכלים מיוחדים].

וכן נקט בשבט הלוי (ח"ב ס"ג כ"ו) במקום חולי וא"א בבשר מלוח או בצליה שרי ע"י חליטה, והסכים עמו במנחת יצחק (ח"ט ס"ג ע"ג) [ועיי"ש בנשמת אברהם (י"ד ע"ג ס"ג ע"ג) עוד בענין חולה שא"י לאכול בשר מלוח], ודו"ק.

ובפתח הדביר [א"ח ס"ג א' ס"ק ח'] אחר שהביא דברי הזכור לאברהם כתב וז"ל: דהגם דבחמאה אסרו משום דלאו עיקר סעודה היא כפת, ועובדא דידהו לאו בפת היה ואפ"ה שרו לנפשייהו. היינו משום דגבי הטמנת חמין איכא איבה דומיית דפת, שהרי מי שנוהג התר להחם מחמם כל המטעמים בשבת, ואם הנהיר בזה ימשוך ידו מהם לא יאכל בסעודת שבת כי אם פת חרבה, ובודאי שבעה"ב ידאג הרבה ויתעצב אל לבו ואין לך איבה גדולה מזו, ולהכי התיירו לעצמם לאכול מטעמא דאמרן וכו'. אלא דאכתי ק"ק דמאחר שבעה"ב כבר הביא לפניו קערה מתבשיל שהוטמן מאתמול למה לא אכל, הרי השתא ליכא דאגה ואיבה וכו', ושמא ס"ל לרבנן קדישי דכיון דנהוג רובא דעלמא לאכול ממה שהוחם ופשט התרו בישראל ויש להם סמך ועל כיוצא בזה כתב הר' התשב"ץ ז"ל [ח"ב ס"ג ק"ל] הנח להם לישראל וכו', א"כ אין כאן אלא ספק איסור דרבנן ובכי הא כבר כת' הר' גר"ר ז"ל [הי"ד כלל ג' ס"ג ו'] דהמחמיר בזה ינהוג לעצמו בביתו מבלי שיפרסם הדבר, שאם עושה בפרסום נמצא בא לידי מחלוקת דמשוי לכל בני העיר שטועים מדרך השכל, וכשיבא לידי פרסום יאכל עמהם ולא יחוש לחומרות אלו כלל כי גדול כח השלום וכו' ע"כ. הנה שלא על איבת בעה"ב בלבד הוא דחיישין אלא גם על איבת המסובין עמו דמשוי להו ככותאי, וכל דפרסמי מילתא חיישין טובא, דבנדון ההוא אין לך פרסום גדול מזה שיחידו קערה להר' ז"ל וישימו לו לבדו ולהם לבדם, וגם שבפי"א ז"ל הבעה"ב שהאדון אינו אוכל ממה שהוחם היום, ולהכי סירב מלאכול לבדו ונתרצה לאכול עם כל המסובין הגם לדלידיה לא ס"ל. וכן י"ל בדעת שאר גדולי ישראל כתב שם שהעידו עליהם שעשו כן. נמצאנו למדים מדבריהם דכל דא"א לו לאדם להשתמש מאותה האכילה באיזה אמתלא, שרי לו לאכול את אותו הדבר שנוהר ממנו מפני איזה חשש, וכן יש לנהוג משום איבה (והגאון מוה"ר אפרים נבון ומוה"ר יולנא נהגו כן אף בדבר דאית ביה איסור דרבנן, וע"ע בזה בשדי חמד מערכת האל"ף ס"ו קמ"ז). והרוצה להחמיר בזה ידאג מראש להמנע מללכת לאותם המקומות שיש חשש שיכבדוהו באותו המאכל. אולם כל היכא דמצי להמנע מאכילת אותו הדבר באיזה אמתלא המתיישבת על הלב יעשה כן ולא יקל בחומרתו.

ונכתב ע"י הרב ש. פ. שליט"א

פניני מוסר

ימי ספירת העומר

טעם קריאת המנחה 'עומר' ע"ש השתעבדות לעבודת ה' - "ומזה יפתח לנו שער בינה לדעת טעם שקראה התורה מנחה זו בשם 'עומר' שהוא ע"ש המידה כמ"ש והעומר עשירית האיפה, שלא מצינו דוגמא זו בשאר מנחות שנקראו רק ע"ש הכלי כמנחת מאפה תנור..."

אמנם אחרי שתכלית המכוון בתנופת מנחה זו להתבונן בינה שלא נייחס שפע הטובות הזמניות אל ההנהגה הטבעית רק אל ההנהגה העליונה ית', הוא אשר הכין לפנינו כל טובות זמניות להיותנו מוכנים לפנינו לעבודתו, הנה אל כוונת ההשתעבדות למצוותיו קראה מנחה זו בשם עומר, שנכלל בו גם כן לשון ההשתעבדות, מן 'והתעמר' בו ומכר' שפירושו ענין תשמיש העבודה, שאנו מודים בעומר התנופה שהצלחות הזמניות אינם לתכלית עצמותן, כי אם להיותן אמצעים המביאים אל תכלית האמתית להחזיק את ידנו להיות פנויים לעבודת ה'". (הכתב והקבלה, ויקרא כג, יא)

ביאור נוסח הספירה 'היום כן ימים בעומר' - "ובחנת ותדע מזה ג"כ המכוון בענין ספירת העומר... שהוא קשה המכוון ע"ד הפשט בלשון 'היום כן וכך בעומר', מהו המכוון ממנו, לספור שעברו כן, כי כל הימים שמפסח ועד עצרת הם להקריב מנחה שהיתה שיעור מדתה מדת עומר.

אמנם לפי המבואר במ"ש שאין טעם הנחת שם 'עומר' על שיעור המידה לבד וגם ענין ההשתעבדות נכלל בו, לשונות אלו מיושבים גם כן, כי כל הימים שמפסח ועד עצרת הם באמת ימי הכנת ההשתעבדות... והימים האלה נקראו ימי העומר, ירצה ימי ההשתעבדות, ונצטוו על ספירת יום יום מימי הכנת ההשתעבדותו, והוא הנקרא ספירת העומר."

נערך ע"י מחבר סדרת 'עבודת המועדים'

חלון נתרם להצלחת
אליהו בן צילה ומשפחתו
בכל הענינים

© שמעתא עמיקתא - העלון נתרם בעילום שם להצלחת התורם ומשפחתו
לקבלת או הפצת הגילון במקום מגוריכם או לימודכם נא לשלוח בקשה לדוא"ל: AMIKTA571@GMAIL.COM